

Gollsner / Голснер

Давним-давно, у часи, коли телефонів, планшетів чи ноутбуків ще не існувало, у поселенні на річці Іна, у підвалі зерносховищ, жила стара миша Голснера. Він походив із сімейства мишей, середньовічних істот, що населяли ворота міських стін. Голснер був покритий коричневим хутром, мав пишні вуса з кожного боку рота і, як і належить миші, великий хвіст. Істота була розміром з трирічну дитину, крім того, її відрізняв величезний живіт, що було наслідком не стільки його жадібності, скільки необмеженого доступу до злаків, що зберігаються в зерносховищах. Цей живіт був причиною багатьох проблем для Голснера, в тому числі змусив його прогризти отвір для живота в улюблених штанах брекетами або видовбати великий вхід у свою нору під зерносховищем. Голснер був доброзичливий до тварин, особливо любив коней, але страшенно боявся людей. Цілу ніч він мишав у зерносховищах, а іноді наважувався вийти за їх межі. Потім він сидів на березі Іни і думав про своїх предків і про те, що він був останнім представником своєї родини. Вранці, як тільки з'явилися люди, він одразу ж замкнувся у своєму лігві. Він вів мирне і процвітаюче життя. Однак одного разу все змінилося ... Одного осіннього вечора юнак, який прийшов здалеку, на ніч пробув у зерносховищі. Він зручно розташувався біля однієї зі стін і думав, чекаючи сну. Тим часом Голснер, як це робив щовечора, сміливо виривався зі своєї барлоги і починав збирати свіжу кукурудзу в металеве відро, яке звик скидати у свою барліг і їсти з неї цілий день після цього. Звиклий до самотності, він був не самим мовчазним. Юнак, зацікавлений у цьому шумі, тихо підкрався до Голснера, а коли побачив у штанах велику мишу з вигризаним животом, з криком вибіг із зерносховища. Покликавши на допомогу, він розбудив усе поселення і розповів про незвичайне відкриття та про істоту, яка хотіла напасти на нього. Спочатку жителі не вірили новоприбулому, але, побачивши його жах, вирішили перевірити справу. Озброєні поселенці почали обшукувати зерносховища. Вони заглядали в усі закутки та отвори, поки нарешті не виявили великий вхід у діру Голснера. Вони вже знали, що мають справу не зі звичайною мишкою. Тож він вирішить зловити небезпечну істоту і вивезти її з району. Через кілька годин вони дійшли до барлогу істоти. Вони ретельно її обшукали. Вони були дуже здивовані, бо там виявили більше людських, ніж мишачих речей. Серед колекцій Голснера вони знайшли білу копійку, малюнок, що нагадує церкву, та камінь із оборонних стін. Здивовані та перелякані, вони шукали диявольської роботи в існуванні Голснера. Кровожерливі та нечестиві розпочали свої пошуки. Знищуючи все на своєму шляху, вони шукали перелякану істоту. Тим часом Голснер, скориставшись ямою під зерносховищем, вийшов на вулицю та побіг вздовж річки Іна. Він біг якомога швидше в лапах. Він пройшов численні вигини та затоки річки, раз у раз сидів, притулюючись до стовбура дерева, відпочивав і слухав. Переляканий, засмучений і спустошений, він не знав, що робити далі. Думаючи, що він втратив переслідування, він сів у тіні дерева і заснув. Він мріяв про свою сім'ю,

матір, яка випікає крупи, а батько читав йому казки. Тоді собачий гавкіт і крики людей збудили його зі сну. Його знайшли ... Погоня була дуже близько. Агресивні собаки були прямо за його хвостом. Не маючи де сховатися, він стрибнув у річку. Він відплив до Одера і зник у глибині. З цього моменту його слух було втрачено ... Дотепер ніхто не знає, чи загинула миша в той день. Деякі кажуть, що він не бив сили річки. Інші вважають, що йому вдалося вижити і донині живе серед коренів дерев у найгустіших та найдальших районах Голенювського лісу. Кажуть, що в туманні ранні ранки мало хто з грибників може побачити тінь істоти, що тікає від людей вдалині. Як ви вважаєте, яке закінчення є правдивим?